

Ravējot

Šajā Covid-19 laikā liels ģimeņu skaits pirmoreiz iekopj dārzus un vairāk dodas dabā staigāt. Dvēselē norimst nemiers dabā strādājot. Domas kļūst cerīgākas, un nāk atskārsme, ka visās grūtībās Dievs turpina gādāt, un mums arvien ir daudz par ko pateikties. Arī es dodos ravēt, lai zemi sagatavotu stādiem. Pateicos, ka mammiņa iemācīja man pazīt vismaz 'parastās' nezāles un saprast, ka arī tā Dievs iesaista savā darbā. Dārzā labi ravēt, bet ne tik labi nezāles meklēt cilvēku vidū.

Jēzus līdzībā Mateja ev. 13:24-30, Dieva valstība tiek salīdzināta ar cilvēku, kura tīrumā ienaidnieks slepeni iesējis nezāles starp kviešiem. Kalpi ir gatavi pat vainot saimnieku: "Vai tad tu tīrumu neapsēji ar labu sēklu? No kurienes gan tur nezāles?" Saimnieks atbild: "Tas ir ienaidnieka darbs." Skaidrs - kalpiem gatavs atrisinājums: "Vai tu gribi, lai ejam tās izravēt?" "Nē, ka, nezāles ravēdami, jūs neizraujat līdz ar kviešus. Ļaujiet abiem augt kopā līdz pļaujai." Kalpi taču atšķirtu nezāles no kviešiem, vai ne? Izlemt, kurš cilvēks derīgs

Dieva valstībai, kurš nē - tas vienīgi Dieva darbs. Vai tā mēs žēlastībā netiekam pasargāti no neatgriezeniskām kļūdām, bet tiekam aicināti rast iespējas, kā blakus otram 'augot', sadzīvosim šodien, rīt un pēc krīzes, lai arī dēļ mūsu darba vairotos Dieva svētība.

Arī tagad, kad daudzi kļūst nepacietīgāki, jo sajukumā aug bailes par nākotni, un ir jau tik cilvēcīgi pamazām meklēt, ko vainot! Atskan pašpārlicinātas balsis, kas pārmet tam vai tai, kas kā 'nezāles' izpostījuši viņu ar lielām pūlēm un darbu iekoptos 'dzīves dārzus'! Tie sējuši tikai vislabākās sēklas pārlicībā, ka tās ilgi nesīs augļus. Izmisumā atskan vārdi: "Mēs neesam šo pelnījuši!" Izjutot bezspēku, ka nevaram kontrolēt to, kas notiek, kaut mēs nemeklētu, ko vainot, bet katrs turpinātu lūgt pēc miera un gudrības izlemt, kā reaģēt un ko darīt tālāk, lai veidotos arvien tuvākas attiecības ar Dievu un ar citiem, kam blakus jādzīvo.

Aizvakar lija un nevarēju iet ravēt, tomēr izbrīnā vēroju, kā ārā atspirgt daba krāsu eksplozijā. Istabā ziņas vēstīja par ļaunā vīrusa augošām sekām. Lūdzu par savu un citu ģimenēm, par varoņiem un varonēm! Īpaši šodien, Starptautiskajā Māsu dienā, lai lielākais paldies medmāsiņām, kas kā dziedinātājas turpina dāvināt cerību. Daudzi ir atveseļojušies un, pavisam negaidīti, līdz ar viņiem atspirgusi arī daba - kā gaiss, tā arī ūdeņi kļuvuši tīrāki! Lai šī cerības zīme dāvina gaismu tumšākiem brīžiem! Lai Dievs turpina dziedināt dabu un mūs caur tās dāvanām! Viņš lai svētī mūs ticībā, cerībā un mīlestībā!

+ Lauma

Foto: Baiba Rēdmane